

VERILA, ŽE SVOJ ŽIVOT ZÍSKALA SPÄŤ.
MÝLILA SA.

MOTÝL

TAK SA NEVOLÁM

NEW YORK TIMES BESTSELLER

MEGAN LALLY

TAK
SA
NEVOLÁM

TAK SA NEVOLÁM

MEGAN LALLY

VYDAVATELSTVO MOTÝL

THAT'S NOT MY NAME

Copyright © 2024 by Megan Lally

Originally published in the United States by Sourcebooks Fire,
an imprint of Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Translation © Ivana Kopisová, 2026

Cover Credit line: Oskar Ulvur/Trevillion Images

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-456-6

Pre môjho otca.

Ty by si sa z tohto tešil najviac. Stále mi chýbaš.

JEDEN

DIEVČA

PRVÝ DEŇ

Tuším som mŕtva.

Snažím sa pozviechať, ale nič nevidím. *Nič* necítim. Ani svoje telo. Som nervózna z tej absencie citu a z toho, ako ma ticho zoviera v tesnom objatí. Chcem, aby to prestalo...

Kým nepríde tá bolesť.

Akoby mi udrela do celého tela naraz. Moja myseľ sa snaží spraviť zoznam toho, čo ma bolí, no bolí ma *všetko*.

Mykne mi rukou a niečo podo mnou ma poškriabe. Ležím na bruchu a čosi ostré ma pichá do rebier. Pohnem bradou a líce sa mi odrie o vlhkú zem. Smrdí rozkladom a suchým lístím.

Strach mi zvýši tep.

Som vonku? Ako som sa sem, dopekla, dostala? Snažím sa poobzerať, ale viečka ma škrabú, akoby som mala mihalnice zo skla a z klinecov. Zavrú sa, skôr než sa mi čokoľvek podarí zazrieť.

Zavrčí motor, zmeraviem, do rúk mi vystrelí bolesť. Prefrčí popri mne auto, ktoré mi zaveje vlasy do tváre. Potom je opäť ticho.

Som vedľa cesty. Videl ma ten vodič? Prečo nezastal? Ešte raz sa zúfalo pokúsím poobzerať. Tentoraz sa mi oči zalejú slzami. Požmurkám, aby som ich zahнала, a z tváre si strasiem vlasy.

Dokelu. Je *strašná* tma.

Žiadne lampy ani domy. Dokonca nevidno ani hviezdy.

Oči si pomaly navyknú na tmu. Nie div, že to auto nezastalo. Ležím v dlhom jarku pod listím a papradím. Konáre sa zvíjajú vo vzduchu ako pazúry. Jarok sa vinie pozdĺž úzkej poľnej cesty, ktorá pokračuje priamo vpred a potom mizne v kolísavej rozmazanej húštine.

Srdce mi zovrie panika a myseľ mám plnú otázok, na ktoré nepoznám odpovede.

Kde to, dokelu, som?

Ako som sa sem dostala?

Hrozí mi nebezpečenstvo?

Prečo ma všetko tak hrozne bolí?

Musím vstať. Neviem, kam ísť, ale mám pocit, že kráčať bude bezpečnejšie, ako tu ležať. Prsty zaryjem do hliny a pokúsím sa stiahnuť kolená pod seba. Zrazu si uvedomím, aká je mi *strašná* zima. Už si skoro necítim končeky prstov.

Ruky sa mi len-len že nepodlomia v lakťoch, no podarí sa mi odtlačiť a vstať.

Celé telo mám otlčené a nevedomky zakvílim. Na chvíľu zabudnem dýchať. Bolesť cítim všade. Srdce mi búši až v ušiach a trvá najmenej jedenásť úderov, kým sa mi podarí nadýchnuť.

Po tvári sa mi rozlejú slzy, štípu ma na lícach. Cencúle, ktoré mám namiesto prstov, zdvihnem k nosu. Je horúci. Opuchnutý. Keď prsty odtiahnem, sú tmavé a mokré. Zacítim krv.

Doriti. Asi mám zlomený nos.

Musím odtiaľto vypadnúť.

Cesta vyzerá v oboch smeroch rovnako, je to len hlina a stromy. Pomaly vyleziem z jarku. Vresy mi poškriabu holé ramená. Zohnem sa, aby som sa prešmykla popod konár stromu, jeho haluze sa za mnou načahujú ako ruky.

Hlavou sa mi bez varovania preženie obraz. Malé štvorcové dvierka s kľúčovými dierkami v škatuli pri ceste. Možno poštové schránky? Vypálená pouličná lampa. Veľké ruky, ktoré sa za mnou naťahujú.

Strhnem sa a zatackám sa na ceste.

Srdce mi udiera do hrudného koša, až ma z toho bolia svaly.

Čo to malo byť, dočerta?

Chytil ma niekto?

Sú to jednoduché otázky, no v mysli na ne nemám žiadne odpovede. V hlave mi akurát tak hučí. Akoby medzi mnou a pochopením toho, čo sa práve deje, stál vysoký múr. Zatnem zuby a donútim sa vykročiť. Potrebujem pomoc. Možno tadiaľto prejde ďalšie auto alebo nájdem nejaký dom. Snažím sa kráčať ďalej.

Neviem, ako dlho sa tackám, ale zdá sa mi, že prešli celé hodiny. Tolkokrát stratím a znova nájdem niť myšlienok, až premýšľam, či nestrácam vedomie.

Možno áno. Možno sa mi iba zdá, že kráčam, a v skutočnosti stále ležím v jarku. Alebo ešte horšie – možno som *naozaj* zomrela a toto je peklo. Nekonečný očistec bolesti

a samoty, v ktorom budem blúdiť na večné veky a čakať na pomoc, ktorá nikdy nepríde.

Zablikajú za mnou červené a modré svetlá a cestu rozžiaria farbami. Zahúkanie policajnej sirény ma vystraší tak, že skoro spadnem, no úlava ma udrží na nohách. Ktosi mi pomôže. Brzdíace kolesá zaškrípu a svetlá v hline obkreslia moju siluetu. Začnem sa otáčať...

„Ani hnúť. Ruky tak, aby som ich videl!“ zakričí akýsi muž.

Ruky mi automaticky vystrelia hore a o chvíľu počujem zabuchnutie dverí.

Čo to má byť? Spravila som niečo zlé? Preto som tu skončila? Utekám pred políciou?

Mala by som aj *teraz* bežať?

„Otočte sa!“

Poslúchnem a pred žiarou svetiel policajného auta prižmúrim oči. Pri vozidle stojí policajt skrytý v tieni s rukou na zbrani v puzdre. Zmeraviem, keď si na svetle všimnem, že som celá od blata a krvi.

Je na mne *tolko* krvi.

„Kriste, veď si len dieťa,“ povie policajt a pustí zbraň. Pomaly pristúpi bližšie. „Čo sa ti stalo? Ublížil ti niekto?“

Otvorím ústa, aby som odpovedala, no podlomí sa mi kolená a spadnem. Policajt sa ma pokúsi zachytiť a obaja dopadneme na tvrdú zem.

Vezme do ruky vyslačku, ktorú má na ramene, no nepočujem, čo do nej povie, pretože v ušiach mi strašne hučí a v hrudi sa mi mece rozzúrené zviera. Hľadím na svoje ruky, džínsové legíny, svetlosivé tričko – to všetko pokryté zoschnutým blatom a tmavými škvrnami od krvi.

Ramená mi uchopia čiesi ruky. Pozriem sa na policajta. Jeho slová rozptýlia hmlu v mojej hlave.

„Počuješ ma? Záchranári sú už na ceste, ale potrebujem vedieť, kto si,“ nalieha. „Ako sa voláš?“

Ako sa volám?

Zažmurkám naňho a chystám sa odpovedať, no nech sa akokoľvek snažím, vždy narazím na múr v mojej mysli. Ako sa volám? Prečo je to taká ťažká otázka? Pokúšam sa nadýchnuť, je to však príliš ťažké. Začnem dychčať. V očiach sa mi nakopia čerstvé slzy.

Ako sa voláš?

Chytím sa za hlavu, hučí mi v nej. „Neviem!“

DVA

DIEVČA

PRVÝ DEŇ

Sivé steny policajnej stanice vyzerajú rovnako bez života, ako sa ja cítim.

Strážnik, ktorý ma našiel, policajt Bowman, sedí oproti mne pri stole. Sme v zasadačke – alebo žeby to bola vypočúvacia miestnosť? Je tu len jedno okno, za ním je interiér stanice, no okno je aj tak čierne. Dvere nechal otvorené, takže ma zrejme nechce držať pod zámkom. Aspoň to je dobré znamenie.

Odkedy som odmietla lekárske ošetrenie, neprestal si hrýzť pery.

Možno neviem, kto som, ale som si smrteľne istá, že nikto ma nemôže donútiť ísť do nemocnice, ak nechcem. Oslepujúce svetlá a hlasné zvuky, ďalšie tváre, ktoré nespoznám, nemala by som ako zistiť, kto je hrozbou a kto nie. Ďakujem, neprosím.

Pred pár hodinami mi záchranári zmyli krv z kože. Ukázalo sa, že všetka bola z môjho nosa. Je udretý, nie zlomený,

ale stále parádne bolí. Na boku hlavy mi navrela hrča. Najbližších pár dní mám sledovať, či sa neobjavia príznaky otrasy mozgu. Ostatné moje zranenia sú vraj len povrchové, obviazali mi, čo sa dalo.

„Vyzeráš dosť zle,“ vyhlásil Bowman po poslednom neúspešnom pokuse záchranárov dostať ma do nemocnice. „Máme tu pravidlá, presný postup, ktorý musíme dodržať. Mal by ťa prezrieť doktor. Spraviť testy na znásilnenie...“

Zvyšok som už nepočúvala. Na niektoré veci nechcem ani len pomyslieť. Nie dnes. Možno nikdy. Toto je jedna z nich.

Keď si uvedomili, že neprivolím a na pohotovosť nepôjdem, záchranári si s Bowmanom vymenili pohľady, nechali ma samu na lôžku v sanitke a vyšli sa porozprávať von. Ak nechceli, aby som ich počúvala, mali šepkať. Na strašidelnej ceste bolo ticho ako na cintoríne a ich hlasy nič netlmilo.

„Všetky jej zranenia vyzerajú nové. Zrejme k nim prišla za posledných pár hodín. Opuch je čerstvý,“ skonštatoval vysoký šlachovitý záchranár. „K tomu poranenia jej tváre – zdá sa, že išlo o nejaké údery. Možno pri autonehode. Nezranil ju pás, ale nos jej mohol rozbiť airbag alebo volant. Pomliaždenina naľavo na hlave môže naznačovať, že sa udrela o okno na strane vodiča. To je však len tip. Životné funkcie má inak v poriadku. Zo zdravotnej stránky nie je v bezprostrednom nebezpečenstve.“

Chopila som sa tej verzie udalostí rovnako pevne ako moje ruky papierovej podložky na lôžku. Autonehoda bola pre mňa prijateľnejšia ako iné, temnejšie možnosti. Nepotrebovala som pri nej test na znásilnenie.

Bowman si robil poznámky, kým Vysoký-a-Šlachovitý nastúpil do sanitky a podal mi nové vrečko s ľadom. „Veľa šťastia,“ hlesol a pomohol mi vystúpiť.

To vrecko teraz leží na stole medzi mnou a Bowmanom, ale už je teplé. Som tu celé hodiny. Pozerá na mňa prižmúrenými očami, akoby čakal, že sa rozkričím alebo sa mi hlava otočí okolo krku ako v horore. Ktovie, možno sa aj otočí. Veď som prakticky postava v tínedžerskom horore.

Celá od krvi? Áno.

Pokrytá modrinami? Áno.

Stratená a vydesená uprostred noci? Áno.

Vedľa vrecka s dávno roztopeným ľadom sa parí z hrnčeka horúcej čokolády, ale nenačiahnem sa poň. Vôbec sa nehýbem. Nepoviem ani slovo. Sedím zabalená do škrabľavej deky, ktorú mi policajt prehodil cez plecia, a snažím sa nemyslieť. Keby som to skúsila, musela by som čeliť medziérám vo svojej pamäti, no to už viac neznesiem.

Bowmanova stolička zavrázga, keď sa nakloní dopredu. Je mladý... celkom. Má možno dvadsaťšesť-dvadsaťsedem. S detskou tváričkou a horlivými modrými očami vyzerá ako lemur s odznakom. „Mala by si to vypiť,“ kývne hlavou smerom k hrnčeku. „Možno si v šoku.“

Myknem plecom.

Keď záchranári odišli, Bowman zmenil stratégiu so zjavným odhodlaním pomôcť mi cítiť sa lepšie, nech to stojí čokoľvek. Odviezol ma na policajnú stanicu, z cesty si však toho veľa nepamätám. Keď si všimol, že mám zničené tenisky – neviem, akej farby boli predtým, no teraz sú pokryté krvavo-blatovou batikou –, dal mi zo svojej pracovnej tašky čisté čierne ponožky a mikinu. Je tmavomodrá a napravo hore má nápis Altonská polícia. Sedí mi asi ako záves zo sprchy, ale aspoň je mäkká a teplá.

Keď som už bola v suchom, usmial sa. „Je ti lepšie?“

Bolo. Až kým som si nevšimla svoj odraz v tmavom vnútornom okne a nespoznala osobu, ktorá sa na mňa pozerala. Teraz sa mi už nechce rozprávať. Už nikdy. Aj tak mu nemám čo povedať. Som nikto, nemám meno, len cudziu tvár.

„Slečna?“ osloví ma. „Počuješ ma?“

Prikývnem.

„Slečna, musíš sa napiť. Najradšej by som ťa zobral do nemocnice, si veľmi bledá.“

Už len pomyslenie na pohotovosť otrasie mojím telom ako blesk úzkosti. To, že som bledá, ma teraz trápi najmenej. Pokrútim hlavou.

Bowman si vzdychne. „Slečna...“

Zazriem naňho. „Prestaňte mi hovoriť slečna.“

Zosunie sa na operadlo stoličky a tá zas zavrzga. „Dobre. Ako ťa mám teda volať?“

Fakt dobrá otázka. „Neviem. Len nie slečna.“

Môj hlas znie, akoby bol tisícky kilometrov ďaleko. Je to jeden z príznakov otrasu mozgu, pred ktorým ma záchranár varoval? Mala som dávať pozor.

Bowman posunie hrnček bližšie ku mne. „Dohodnime sa. Toto vypi a skús mi pomôcť zistiť, kde si sa tu vzala. Ja ťa prestanem volať slečna a nebudem už spomínať nemocnicu. Aspoň nateraz.“

Premeriam si ho.

„Máš na hlave riadnu hrču, ale si čulá a vnímavá. Vieš chodiť bez pomoci a zdá sa, že svetlo ti nevadí. Ak začneš rozprávať zmätene, strácať rovnováhu, vracaj, zabúdať alebo sa ukážu iné varovné známky otrasu mozgu, pôjdeme na pohotovosť. Zatiaľ ti dám len nové vrecko s ľadom a porozprávame sa. Môže byť?“

Čo už. Prikývnem a napijem sa.

Nepriznám to, ale teplý nápoj ma zahreje v hrdle a usadí sa mi v žalúdku ako kameň hodený do vody. Mám pocit, že som asi dlhšie nejedla.

Odíde z miestnosti a ja si napravím deku na pleciach. Vlna ma škriabe na krku, no nemám dosť energie, aby mi to prekážalo. Vďaka deke a mikine som si vytvorila teplú kuklu, aj tak sa však neprestávam chvieť.

Bowman sa vráti s ľadovým obkladom. Opatrne si ho priložím k hlave. Zabolí ma, ale upokojí to hučanie.

Z vrecka si vytiahne zápisník a posadí sa. „Dobre, porozprávajme sa. Chcem ťa ubezpečiť, že si nespravila nič zlé. Potrebujem len zistiť, čo sa ti stalo.“

Ako môže vedieť, či som spravila niečo zlé alebo nie, ak ani jeden z nás netuší, kde som sa tu vzala? Možno som niekoho dobodala a ani to nezistí. „To sme dvaja.“

Zamračí sa. „Pamätáš si vôbec niečo? Z času pred tým, ako si sa prebrala v jarku?“

Pokrútim hlavou. „Myslela som si, že vidím, ako sa za mnou načahujú čiesi ruky, ale asi ma len vystrašila tma.“

Zapíše si to do notesa. „Vieš, koľko máš rokov?“

„Netuším.“

„A čo rodina? Vieš, kto sú tvoji rodičia?“

Zadívam sa na hodiny na stene a sledujem, ako sa na nich s tikaním pomaly točí sekundová ručička. „Nie.“

„Dobre. Vyzeráš dosť mlado, možno ešte chodíš do školy. Vieš, ako sa volá? Pamätáš si maskota? Alebo číslo, na ktoré by sme mohli zavolať? Hocičo.“

Znova pokrútim hlavou. „Neviem.“

„Ušla si?“

„Ani to neviem.“

„Mohla si mať autonehodu?“

Zhlboka si vzdychnem. Koľkokrát ešte musím zopakovať „nepamätám si“, kým to pochopí?

Keď neodpovedám, odfrkne a poklepká si perom po bra-
de. „Dobre. Nový plán. Hneď som späť.“ Zmizne v hlavnej
kancelárii a o minútu sa zjaví s laptopom. „Ak mám byť
úprimný, toto už dosť presahuje moje bežné povinnosti.
Väčšinou len dávam pokuty za prekročenú rýchlosť. Nechal
som odkaz šéfovi, ale ten sa zrejme ozve až ráno, keď sa sta-
nica znovu otvorí, a nechcem čakať tak dlho, kým začneme
nachádzať nejaké odpovede.“

To sme dvaja.

„Zatiaľ spravme, čo môžeme. Nemáš žiadny preukaz,
takže prehľadám hlásenia o nezvestných osobách najprv tu
v meste a potom v okolí. Niekomu musíš chýbať a tvoja tvár
sa možno nachádza v našej databáze spolu s menom a kon-
taktnými údajmi tvojej rodiny. Chvíľu to môže trvať, ale ak
chceme zistiť, čo sa ti stalo, najprv musíme vypátrať, kto si.
Skúsme teda na teba niečo vyhrabať, čo ty na to?“

Prikývnem a on začne písať.

Najbližšiu hodinu prezeráme súbory. Miestnych vylúčime
takmer okamžite. V meste je nezvestná len jedna osoba – star-
ší pán vyzerajúci ako Santa, ktorý sa „stratil“ na ceste z jedné-
ho baru do druhého. Bowman utrúsi niečo o tom, že ho hľa-
dajú každý mesiac, a prejde na okresný zoznam nezvestných.
Zisťujem, že Alton leží v severnej časti oregonského pobrežia.

Čakám, či mi niečo z toho začne byť povedomé, ale ne-
dočkám sa. Neviem mu ani potvrdiť, či žijem v tomto štáte.
Nie je to zvrátené?

A tak len sedím a popíjam horúcu čokoládu. Presvedčí
ma, aby som vypila ešte jeden hrnček, a neskôr mi ponúkne
aj sendvič, ktorý si zbalil do nočnej služby.

„Určite nemáš jedenásť, takže toto nie si ty,“ zašomre Bowman asi o pol druhej ráno. Klikne na ďalší záznam a zaškúli na obrazovku.

Premýšľam, ako dlho to ešte potrvá. Raz odtiaľto budem musieť odísť, nie? Tá myšlienka ma naplní hrôzou. Kam vôbec pôjdem?

„Čo ak sa vám nepodarí zistiť, kto som?“ spýtam sa.

Pozrie na mňa svojimi nežnými lemurími očami. „Máš pekné oblečenie – ak si odmyslíme tú krv. Značkové topánky. Si zdravá. Nevyzeráš ako niekto, kto by žil na ulici. Niekto ťa určite hľadá. Buď nájdeš vašich, alebo oni nájdu teba. Ale ráno to možno budeme musieť posunúť lepšie vybavenej policajnej stanici. Tu máme len malomestskú kanceláriu. Nedisponujeme rovnakými zdrojmi ako väčšie stanice. Hlásenia musím prezeráť po jednom a ledva som preveril polovicu nezvestných v tomto okrese, tobôž v štáte alebo mimo neho.“

Prikývnem. Dáva to zmysel. Celú stanicu tvoria prakticky len otvorený priestor s dvoma stolmi a táto konferenčná miestnosť, chodbička s kúpeľňou, kuchynka s kóprkou a cela.

Z prednej strany budovy sa ozve hlasné buchnutie. Vyskočím zo stoličky do rohu miestnosti.

Bowman pozrie cez dvere a otočí sa späť ku mne s rukami vystretými dlaňami ku mne. Gesto, ktoré má zjavne upokojiť vydesené zviera pred ním. Niekto klope na vchodové dvere. „Si v bezpečí. Tu ti nikto neublíži.“

Prikývnem. V hlave mi hučí z toho, ako rýchlo som sa postavila, a srdce mi búši ako refrén od Lizzo.

Ó, hej. Asi mám rada Lizzo. Ak všetko ostatné padne, aspoň viem, že mám rada dobrú hudbu.

„Zostaň tu. Hneď sa vrátim,“ povie Bowman. Vyjde z miestnosti a nato počujem zaškrípanie kovu o kov, keď otvorí vchodové dvere. „Pomôžem vám?“

Z tohto uhla naňho už nevidím. Pevnejšie okolo seba oviniem deku a zakradnem sa k dverám, som zvedavá, kto prišiel na zatvorenú policajnú stanicu takto neskoro v noci.

„Bože, dúfam, že áno,“ odvetí mužský hlas. Znie hrubšie než Bowmanov a zároveň aj oveľa tichšie. Musím sa nakloniť bližšie k dverám, aby som počula zvyšok vety. „Moja dcéra sa stratila. Je tínedžerka a nedvíha telefón, už pár hodín jazdím po okolí a hľadám ju. Asi mi neostáva nič iné, len ju nahlásiť ako nezvestnú.“

Dopekla. Nezvestná dcéra? Žeby mal Bowman pravdu? Našli ma „naši“?

Pomaly sa približujem, až kým nevidím do hlavnej kancelárie. Bowman stojí pri pootvorených dverách, ktoré blokuje celým telom. Nevidím muža pred ním.

„Ako sa voláte?“ spýta sa Bowman.

„Wayne Boone.“

„Dobre, pán Boone. Koľko rokov má vaša dcéra a ako vyzerá?“

„Má sedemnášť, krátke hnedé vlasy, pehy a zelené oči. Má tak meter šesťdesiatpäť.“

Bowman sa obzrie a stretnú sa nám pohľady. Očami ukáže na zasadačku, s nevôľou sa do nej vrátim a zmiznem z dohľadu. Bojujem s nutkaním pozrieť sa na svoj opuchnutý nos a pehy v odraze na okne.

„Podťe dnu. Budem potrebovať nejaký preukaz totožnosti.“

Dvere zavrzgajú a so zaklapnutím sa zavrú. „Iste,“ odpovie hrubý hlas, tentoraz znie bližšie. „Mám aj jej fotky, ak ich bude treba na podanie hlásenia.“

„Vlastne tu mám niekoho, kto sa zhoduje s vaším opisom a...“

„Je tu?“ vykrikuje muž. „Mary je tu?“

Mary? Môj tep à la Lizzo sa ešte väčšmi zrýchli. To som ja?

Opäť nazriem za roh. Muži stále stoja pri vchode vedľa dlhšej drevenej lavice. Pán Boone je šlachovitý. Ruky má trochu kratšie, než by sa k jeho výške hodili. Vlasý akoby uvažovali, že by už mohli ošedivieť, ale ešte sa tak celkom nerozhodli. Okolo uší mu odstavajú striebřisté pramene, ostatné má uhladené dozadu. Nie však pomocou gélu, skôr sa zdá, že si vlasý uhládzal prstami tak často, až sa rozhodli poslúchať. Má na sebe čierny sveter a tmavé džínsy.

Nezdá sa mi, že by som ho niekedy v živote videla.

Lenže ako to môžem vedieť?

„Niekto tu je,“ prikývne Bowman opatrne.

Pán Boone si zloží ruky, vyzerá netrpezlivo, očami prebehne po stanici a zbadá, ako naňho zízam. Hneď spustí ruky a tvár mu zažiari úľavou. „Mary?“

Zamrznem.

Pokúsi sa vykročiť ku mne, Bowman ho však zastaví rukou na hrudi. „Božemôj. Hľadám ťa už celé hodiny. Si v poriadku? Čo to máš s tvárou?“ To všetko povie jedným dychom. Každé slovo má v sebe viac paniky než to pred ním. Mykne ma, lebo viem presne, čo tým myslí.

Sama som bola v šoku, keď som sa zbadala. Vyzerám, akoby som prehrala bitku so zárubňou.

Tiež naňho hľadím a čakám na... vlnu poznania? Obrovskú žiarovku, ktorá presvieti túto otupenosť a povie mi, kto som? Že jeho tvár odomkne moje spomienky? Nič sa nedeje. Stále je mi cudzí.

„Je v poriadku, len trochu doudieraná. A možno má otras mozgu,“ informuje ho Bowman a zastaví ho, aby nemohol pristúpiť bližšie. „Teraz potrebujem, aby ste jej dali priestor, kým preverím váš preukaz a vašu identitu.“

Muž sa zahľadí na Bowmana a konečne spraví krok späť. „Čo to vravíte? Veď stojí tamto. Môže vám povedať, kto som.“ Vyzerá, že nedokáže pochopiť, prečo k nemu nepribehnem.

„Nič si nepamätá, pán Boone. Teraz si, prosím, sadnite, aby sme to mohli vyriešiť.“

Pán Boone pozrie opäť na mňa a jeho zmätenosť sa zmení na znepokojenie. „Nepamätáš si ma?“

Neviem, čo povedať. Ako môže môj údajný otec stáť priamo predou mnou a ja si ho vôbec nepamätám?

„Dokážem to,“ vyhrkne. „Dokážem, kto som. V telefóne mám fotky.“

Fotky? Pomaly vykláznem zo zasadačky. Prísľub stôp ma pritiahne bližšie. Pán Boone vytiahne telefón z vrečka a párkrát po ňom prejde prstom. Keď telefón otočí, aby nám ukázal obrazovku, priblížim sa za Bowmana.

Ako sme čakali, som to ja. Tá istá neznáma z môjho odrazu, to isté dievča, ktoré opísal pri dverách. Tmavohnedé vlasy po bradu, zelené oči, pehavý nos – aj keď moja tvár vyzerá inak, keď nie je dobitá a opuchnutá. Na fotke sedím na tehlových schodíkoch, usmievam sa do objektívu a vyplazujem jazyk. Znova potiahne obrazovku, som tam s partiou detí v mojom veku v lodenici pri jazere alebo rybníku. Na ďalšej fotke som mladšia, sedím v reštaurácii obklopená darčkovými taškami vystlanými ružovým papierom. Predou mnou je narodeninová torta posypaná dúhovými cukríkmi a obrovská sviečka s pätnástkou, z ktorej kvapká ružový

vosk. Škerím sa do objektívu a vedľa mňa sedí muž, ktorý teraz stojí pred mnou. Wayne sa na nej usmieva tak široko, ako len dokáže.

Nič na tých fotkách mi nie je povedomé... možno akurát tie sviečky? Nie som si istá, či sú mi *skutočne* povedomé alebo sa len zúfalo snažím vytvoriť si v mozgu nejaké prepojenie.

No na tých fotografiách som ja. To sa nedá poprieť.

„Naozaj si nič nepamätáš?“ spýta sa ten muž.

Vyzerá tak smutne, až mám takmer chuť predstierať, že si niečo pamätám, to by však nikomu nepomohlo. Keď nič nepoviem, pokrúti hlavou. Z výrazu mu vymizne smútok a nahradí ho niečo iné – odhodlanie?

Vystrie ku mne ruku. „Som Wayne Boone,“ predstaví sa. „A ty si moja dcéra Mary Boonová. Máš sedemnásť. Si veľmi obľúbená a... som veľmi rád, že som ťa konečne našiel.“

Pozriem sa na strážnika Bowmana. Prikývne, a tak sa váhavo načiahnem a potrasím Waynovi ruku. Je hebká a teplá, kým tá moja je úplne ľadová.

„Čo keby sme si sadli a vyriešili to,“ navrhne Bowman a nenápadne sa opäť postaví medzi nás. „V zasadačke?“

Prikývnem a vrátim sa späť na svoju stoličku. Wayne si sadne na druhú stranu stola oproti mne a Bowman po mojej lavici. Okato zízam na Wayna. Vyzerá ustato. Pokožku na lícach má drsnú, akoby neustále čelila nárazom vetra, ale je nahladko oholený. Má ostré črty: líčne kosti, líniu nosa, uhol čeluste. Akoby ho niekto vytesal zo žuly a zabudol uhladiť jeho hrany.

Usmeje sa na mňa a čosi z tej drsnosti poľaví.

„Začnime od začiatku,“ povie Bowman a poklepe po nohách perom. „Prečo ste s dcérou neboli spolu?“

Wayne sa nakloní dopredu, predlaktami sa oprie o stôl. „Prerábame dom. Vymieňajú nám všetky podlahy. Aby sme nemuseli po špičkách chodiť po doskách, preskakovať náradie a prikrytý nábytok a znášať všetok ten prach, s Mary sme sa rozhodli bývať pár týždňov v našej rybárskej chalupe, kým prácu nedokončia. Ja som sa zbalil do svojej dodávky, ona do svojho auta a mali sme sa stretnúť tam. Mary však neprišla.“

Zahľadím sa naňho. Nič z toho mi neznie skutočne, ale ani neskutočne.

„Kedy to bolo?“ spýta sa Bowman.

„Z domu sme odišli dnes okolo štvrtej poobede. Cesta trvá asi hodinu. Bývame v McMinnville. Ja som na chalupu prišiel prvý, samozrejme, a keď sa okolo pol šiestej začalo stmievať, znervóznel som. Zavolať som jej, ale nedvíhala. Tak som ju šiel hľadať.“

„Kde je tá chalupa?“ chce vedieť Bowman.

„Na Hrebeňovej ceste hore na kopci.“

Bowman prikývne, akoby vedel, kde to je. „To je neďaleko miesta, kde som ju našiel. Kráčala dole kopcom.“

Myslou mi preblyсне les. Tma a konáre, ktoré sa za mnou načahujú ako pazúry... Pozriem sa na svoje poškriabané ruky. Chcem, aby sa to už celé skončilo.

„Našli ste ju, keď *kráčala* dole kopcom v tomto stave?“ Zhrozenie vo Waynovom hlase je zjavné. Ukáže na moju dobitú tvár. „Videl niekto, čo sa jej stalo? Kde má auto?“

„Nikto nenahlásil nič o vozidle. Keď som ju našiel, bola pešo a doráňaná.“ Wayne vyzerá, akoby mal ďalšie otázky, ale Bowman zdvihne prst. „Počkajte. Skôr než sa zarozpárame, dokončime vaše vyhlásenie. Čo sa stalo, keď ste odišli z chalupy hľadať svoju dcéru?“

Wayne sa zahmýri na stoličke, zjavne je nespokojný, že sa nemôže viac pýtať. „Vrátil som sa späť po ceste, ktorou sme šli. Najprv som ju hľadal na kopci, potom som sa vrátil až do McMinnvillu. Prešiel som všetky odbočky, obchody a pumpy. Obvolal som nemocnice, ale do žiadnej ju neprijali. Volal som aj sem. Dvakrát. Nikto nedvíhal. Prišiel som len preto, že som si všimol, že sa tu svieti. Mesto som dnes obišiel už miliónkrát.“

Policajt Bowman sa zamračí. „To ma mrzí. Sme malá stanica v malom meste, nemáme prostriedky na to, aby tu bol niekto nonstop. Väčšinou budovu zatvárame o šiestej a nočná služba je iba na hliadkovanie. Som tu len kvôli nej,“ usmeje sa na mňa. „Mali ste zavolať na 911. Poslali by niekoho alebo by ma odvolali späť na stanicu.“

Wayne si vzdychne. „To som mal.“ Pokrúti hlavou. „Nevedel som rozmýšľať jasne.“

Vyzerá... ako troska.

„Zrejme by to nič nezmenilo,“ poviem potichu a obaja sa na mňa pozrú. „Nech by ste zavolali kohokoľvek, ležala som v bezvedomí v lese. Ak ste jazdili po kopci a nevideli ma, čo by polícia spravila inak? Aj tak by som prešla na cestu až vtedy, keď som to aj urobila. Tomuto nemohol nik zabrániť.“ Opatrne sa dotknem opuchnutej pokožky pod očami.

Wayne na mňa pozrie. „Áno. Áno, možno máš pravdu.“

Bowman si odkašle. „Viete vysvetliť stav, v akom je vaša dcéra, pán Boone? Má veľa zranení.“

Wayne zo mňa nespustí znepokojený pohľad. „Keď som ju videl naposledy, bola v poriadku. Ak ste ju našli bez auta, môžem si len tipnúť, že ho nabúrala. To je jediný dôvod, prečo by sa neukázala v chalupe. V poslednom čase jej robil

problémy posilňovač riadenia, ale nemyslel som si, že je to až také zlé, že by to spôsobilo nehodu. Možno sa pokazil úplne a ona stratila kontrolu nad vozidlom. Tie horské cesty sú poriadne kľukaté.“

Kým rozpráva, predstavím si točitú cestu a zaseknutý volant. Náraz do stromu. Ako moja tvár udiera do airbagu. Ako sa moje telo obúcha o vnútro auta. Ako si hlavu udiem o okno.

Premkne ma úľava. Možno to *bola* autonehoda.

„Aké má auto?“ zaujíma sa Bowman.

„Oldsmobile kombi '96. Sivo-modrá šelma s ružovými potahmi. Už ho niekto musel nájsť. Možno niekto nahlásil nehodu.“

Bowman pokrúti hlavou a všetko si zapíše. „Neviem o tom, ale preverím to.“

„Budem rád.“ Wayne si všimne, že sa naňho pozerám, a žmurkne na mňa.

Záblesk familiárnosti mnou prenikne ako závan teplého vzduchu a opriem sa o stoličku.

Možno si ho pamätám.

Wayne sa pozrie na hodiny na stene. „Prepáčte, ale ako dlho to podľa vás ešte potrvá?“

Bowman zdvihne jedno obočie. „Budem od vás potrebovať ešte pomerne veľa informácií. Ponáhľate sa?“

Wayne si pošúcha tvár. „Nie, isteže nie. Ale je veľmi neskoro a...“ Kývne mojím smerom, akoby moja tvár mala dokončiť jeho vetu. „Dnes už toho prežila dosť a rád by som ju zobral domov, aby si mohla oddýchnuť.“

„Tomu rozumiem, pán Boone. Naozaj. Ale nemôžem prepustiť nepľnoletú osobu, hlavne ak utrpela traumy, do opatery cudziemu človeku.“

Wayne zavrie oči. Stisne čelusť, telo má napäté. „Nie som cudzí, som jej otec.“

„Viete to dokázať?“ Bowman pozrie na mňa a potom znova na môjho možno-otca. „Máte kópiu jej vodičského preukazu alebo iné dokumenty, ktoré dokazujú jej identitu? Nestačí nám potvrdiť, kto ste vy, ale aj to, kto je *ona*. Kvôli bezpečnosti všetkých zúčastnených.“

Wayne si vydýchne. „Vodičský musela mať so sebou v aute, zrejme v peňaženke. Ak ste ho nenašli vy, ja ho určite nemám. A od prvého ročníka na strednej sa vzdeláva doma, takže aktuálny školský preukaz nemá.“ Z vrecka vytiahne peňaženku. „Ale tuším mám jej preukaz z deviateho ročníka. Stále ho strácala, tak som jej ho nosil ja.“

Predloží nám nenápadný kus laminovaného papiera. Pozerá sa na mňa tvár z preukazu McMinnvillskej základnej školy. Hnedé vlasy po bradu. Zelené oči. Veselý úsmev. Ružová blúzka – tá ružová sa tu nejako stále opakuje. Tá istá neznáma ako na fotkách v jeho telefóne, len trochu mladšia. Okrúhlejšia, jemnejšia. Oveľa menej dobitá.

A veľkým tučným písmom vedľa mojej tváre je vytlačené meno: Mary Boonová.

Nečujne to meno vyslovím, aby tvar jeho slabík našiel minulosť na mojich perách.

Mary Boonová.

Možno netuším, čo sa dnes stalo, a som celá doráňaná, ale poznám svoje meno. A mám rodiča, ktorý si pamätá všetko, čo ja nie. To je oveľa viac, než som mala pred hodinou.

Wayne pokračuje: „Jej rodný list a kartičku poistenca mám v chalupe. Môžem vám to všetko priniesť alebo tam môžete ísť s nami. Poobzerať sa v dome a prezrieť si jej dokumentáciu, aby ste sa uistili, že je všetko v poriadku.“

Podpíšem vám čokoľvek treba. Povedzte mi, čo musím spraviť, aby som dokázal, že je moja.“

Policajt Bowman sa tvári neisto. „Nuž... to by asi mohlo fungovať,“ povie. „Ak viete dokumentmi doložiť, kto je, zverím ju do vašej opatery. No prijmem vašu ponuku a pôjdem si pozrieť chalupu. A bol by som rád, keby ste mi ráno dali vedieť, v akom je stave. Skôr než odídete, musíte mi tiež podať celé hlásenie o nehode a zmiznutom aute. Potrebujeme vaše kontaktné údaje, adresu a aj údaje o *vašom* vozidle.“

Wayne horlivo prikyvuje. „Samozrejme. Čokoľvek potrebujete.“

Obaja sa pozerú na mňa. Zrazu mám rozhodovať ja?

„Ukážete mi ešte raz tie fotky?“ spýtam sa Wayna.

Posunie ku mne telefón. „Jasné.“

Potichu čakajú, kým si prezerám jednu fotku za druhou, pri každej sa chvíľu zastavím. Má ich stovky, niektoré sú staršie než osem rokov. To dievča je na nich také mladé, že skoro vyzerá ako niekto iný. Ako nimi prechádzam, pomaly rastie, až sa zmení na mňa. Je strašne čudný pocit nespoznávať vlastnú tvár. Lenže dôkazy sú priamo predou mnou. Jeho tvár je moja. Na mnohých fotkách sa na mňa Wayne usmieva, drží ma okolo pliec alebo sa smeje v pozadí.

Usadí sa vo mne pocit konečnosti. Toto som ja.

Toto je môj otec. Patrím k nemu a tento život je môj.

Som Mary Boonová.